

lig om det Hovedpunkt, ſom indeholdes i § 4, om Sagernes Størrelſe; eſterat jeg havde haft Ordet, yttrede den ærede Juſtitsminiſter, at det glædede ham navnlig ogſaa paa Grund af mine Udtalelſer, at der var god Udfigt til, at denne Lov vilde komme igjennem. Jeg kunde ikke andet end opfatte hans Ytringer ſaaledes, at de maatte forſtaaes, ſom om han ikke abſolut og beſteemt vilde faſtholde ſine egne Lønningsſatſer, thi havde det været hans Mening, beſteemt at ville faſtholde dem, ſaa kunde han ikke eſter mine Udtalelſer have erklæret, at han ogſaa paa Grund af diſſe Udtalelſer havde faaet et godt Haab om, at Loven vilde komme igjennem. Dengang var Lønningsloven for Embedsmænd under Miniſterierne ikke kommen meget langt i ſin Gang heri Thinget; denne Udtalelſe af Miniſteren foranledigede blandt Andre mig til at yttre, at vi ikke i indværende Sæſſion vilde gjøre noget Forſøg paa atter at indſætte den Paragraph i den nævnte Lønningslov, ſom havde forhindret Lovens Udcome i forrige Sæſſion, idet vi nu, og navnlig eſter den ærede Miniſters Udtalelſer, havde det beſte Haab om, at den Lønningslov, ſom for Dieblilket foreligger, vilde komme igjennem. Vi undlode alſaa at gjøre Forſøg paa at faae indfat den juridiffe Paragraph, ſom man i forrige Sæſſion kaldte den, i Loven om Lønninger for Embedsmænd under Miniſterierne. Eſterat bemeldte Lov nu er gaaet igjennem uden denne Paragraph, har Miniſteren, ſom det forekommer mig, ſtillet ſig paa et andet Standpunkt overfor Thinget med Henſyn til den foreliggende Lov. Nu ſiger han, at han paa ingen Maade kan tage nogetſomhelſt Andet end Regjeringsforſlaget; Thinget er blevet ſtudet tilbage med Henſyn til den Paragraph angaaende de juridiffe Embedsmænds Lønning, ſom vi, naar vi itide havde vidſt, at Sagen vilde ſtille ſig ſaaledes, vilde have forſøgt paany at indſætte i den omtalte Lønningslov. Vi ere blevne ſtudet tilbage ved den ærede Juſtitsminiſters moderate Udtalelſe ved den foreliggende Sags forſte Behand-

ling; nu er det noget ſæent at optage Paragraphen, og den ærede Miniſter ſiger nu, at han ikke kan tage Andet end det, han har forelagt i Lovudkaſtet; det er en uheldig Stilling, hvori vi herved ere bragte. At vi alle ønske Loven, det troer jeg, vi ere ganſke enige om; jeg troer ikke, der er Noget tilſtede, ſom ikke meget ønsker, at denne Lov maatte udcome, men hvorvidt Miniſteren egentlig ønsker den, det er virkelig eſter den Udtalelſe, ſom den ærede Miniſter nu gav os paa Juſtitsminiſterens Begne, blevet meget tvivlſomt for mig; thi naar denne Erklæring er ſaa beſteemt, at han ikke engang vil nøies med, at Tiden for en Reviſion bliver 5 Aar iſtedetfor 10, naar han ikke engang ſætter ſaamegen Priis paa at faae Loven ud, at han vil nøies med, at Tiden for Reviſionen bliver 5 Aar, ſaaledes ſom faſtat i alle andre Lønningslove, der i de ſenere Aar ere vedtagne, ſaa mener jeg, at Loven ikke er ham meget værd. Vil han modſætte ſig hele Loven, fordi man indſkrænker Reviſionstiden til de ſamme 5 Aar, ſom vi have beſteemt for ſamtliche de andre Lønningslove, ſaa kan jeg ikke indſee, at det kan ſiges, at den ærede Juſtitsminiſter viſer, at det er af Vigtighed for ham at faae denne Lov ud. Jeg vil gjøre de ærede Herrer opmærkſomme paa, at derſom virkelig Juſtitsminiſteren gjennem Indenrigsminiſteren havde udtalt ſig om enkelte af diſſe Forſlag ſaaledes, at han for ſit Vedkommende, forſaavidt Thingene kunde enes derom, kunde gaae ind derpaa, og iøvrigt havde ſtillet ſig ſaaledes, ſom vi i denne Sæſſion i Reglen have ſeet den ærede Indenrigsminiſter ſtille ſig med Henſyn til ſaadanne Forſlag, ſaa kunde der være nogen Grund til at viſe Eſtergivenesshed i andre Punkter; men naar denne Beſtemthed fra Miniſterens Side er ſaa faſt, at han ikke taaler et Comma forandret i den Lov, han har forelagt, uden at han vil kuldkaſte den hele Lov, ſaa veed jeg virkelig ikke, hvorfor vort Ønſke om at faae Loven egentlig ſkulde være ſaa ſtærk, at man ſkulde ſøe ſig.